

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Mgr. D. D.**
věznice Břeclav, PO BOX 74, Břeclav
adresa pro doručování: datová schránka spolku Cannabis is The Cure,
z. s., ID: X

proti
žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Olomouci**
sídlem 17. listopadu 909/44, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2020, čj. SIN 206/2020-6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 14. 7. 2020, domáhal u Krajského státního zastupitelství v Brně (dále též „povinný subjekt“) sdělení těchto informací: (i) sdělení a citace přesné pasáže rozhodnutí justice v Prostějově a Brně, kde konkrétně a jak konkrétně se vyrovnala se zločiny proti lidskosti,

a (ii) sdělení kdy a komu Ministerstvo zdravotnictví vydalo povolení k výrobě léčiv z konopí, aby se daná fyzická či právnická osoba nedopouštěla porušení § 283 trestního zákoníku. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 21. 7. 2020, čj. SIN 26/2020 - 13 žádost o informaci pod bodem (i) odmítl a pod bodem (ii) odložil.

2. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“) a postup povinného subjektu potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 12. 10. 2020.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. K informaci pod bodem (ii) uvádí, že žalovanému je známo, že žalobce se od roku 2004 marně domáhal na Ministerstvu zdravotnictví vydání povolení k výzkumu a výrobě léčiv z konopí. To však Ministerstvo zdravotnictví nikdy nikomu nevydalo. Tyto skutečnosti jsou Okresnímu státnímu zastupitelství v Prostějově a Okresnímu soudu v Prostějově dobře známy. Aby nebyly vyšetřovány zločiny proti lidskosti způsobené na členech výzkumu konopí, vymýšlejí si soudy různé verze argumentace vůči žalobci. To dokládá například neochota položit předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. O korupci a kartelu brněnské justice svědčí stížnost 20 poslanců, kterou žalobce přikládá. Od roku 2010 podávají nevládní organizace zapojené do výzkumu konopí trestní podněty na prostějovské soudce a státní zástupce, kdy v důsledku zabránění konopí a léčiv dochází k ublížení na zdraví (mj.) členů výzkumu. V souvislosti se zabráněním konopí došlo také k úmrtí, přičemž členové asociace Cannabis is The Cure, z. s., podali nejprve podnět na trestný čin zabití. Například v prvním procesu pod sp. zn. 2 T 104/2010 uzavřeném stvrzením, že konopí je prekurzor, jsou doloženy účinky konopí – mizející nádory. Obdobné účinky potvrzují i další dokumenty. Pro žalobu je klíčová příloha č. 10 k žalobě, z níž plyne, že všechny podněty žalobce Policie ČR buď odkládá, nebo předává státnímu zastupitelství. Žalobci nikdy není přiznána krajní nouze a přípustné riziko, soudy se vůbec nevyslovují ke spáchání zločinů (byť to žalobce namítá). Aby žalobce vyvrátil lživé tvrzení, že se justice vždy vypořádala se zločiny na nevinných lidech, dokládá žalobce poslední rozhodnutí ze dne 14. 7. 2020. Žalobce podotýká, že všechna rozhodnutí a sdělení Krajského státního zastupitelství v Brně vydala a podepsala JUDr. M. H. Dále žalobce odkazuje na přílohu č. 13 k žalobě.
4. K informaci o vydaných povoleních žalobce dodává, že Ministerstvo zdravotnictví odmítá od roku 2014 vydat požadovanou informaci a to i přes příkazující rozhodnutí ministra zdravotnictví. Žalobce se domnívá, že soudu doložil dostatek důkazů, že žalovaný roky opakovaně tvrdí, že se Krajský soud v Brně a státní zastupitelství vypořádalo s důvodnými podezřeními na spáchání zločinů proti lidskosti. Žalovaný proto nyní nemůže odmítnout poskytnutí informací s tím, že jde o názor nebo vytváření nových informací.

III. Argumentace žalovaného

5. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a k námitkám žalobce se nevyjádřil. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Řízení před krajským soudem

6. Ve věci proběhlo dne 28. 4. 2022 na žádost žalobce ústní jednání prostřednictvím videokonference podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích.
7. Žalobce navrhoval v žalobě a v jejím doplnění určité důkazy nad rámec obsahu správního spisu, přičemž návrh na jejich provedení soud pro nadbytečnost zamítl (odůvodnění viz body 18, 19, 20 a 21). Pokud jde o důkazy, které jsou součástí správního spisu, soud jimi nedokazuje.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba **není důvodná.**

Právní posouzení

9. Mezi stranami není sporný skutkový stav věci či procesní průběh. Soud proto přistoupil rovnou k právnímu posouzení. Žalobce požadoval po povinném subjektu sdělení a citace přesných pasáží rozhodnutí nalézací a odvolací justice v Prostějově sp. zn. 11 T 130/2016, 3 T 131/2017, 2 T 63/2018, 3 T 70/2019 a v Brně sp. zn. 7 To 362/2017, 8 To 102/2018, 3 To 124/2019, 3 To 15/2020, kde konkrétně a jak konkrétně se justice se zločiny proti lidskosti vyrovnala. Žádost o tuto informaci povinný subjekt odmítl podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.
10. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Jak k uvedenému ustanovení říká komentář (srov. JELÍNKOVÁ, Jitka. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-548-4, komentář k § 2), „účelem § 2 odst. 4 je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertízy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat.“
11. S ohledem na žalobní argumentaci je zřejmé, že žalobce vede dlouhodobý spor se soudy a jinými orgány o tom, že nešetřily či nereagovaly na podané podněty na prošetření různých zločinů (vč. zločinů proti lidskosti). Jak vyplývá z vyjádření samotného žalobce, dostávalo se mu odpovědí, že soudy se s těmito podněty vyrovnaly. Žalobce s tím zřejmě nesouhlasí a dožaduje se přesné identifikace textu v rozhodnutích, kde tak soudy učinily. Takovou informaci ovšem skutečně nelze poskytnout. V první řadě se zdá, že žalobce není spokojen s tím, jak s jeho podněty naložily orgány veřejné moci. Nápravu nelze hledat prostřednictvím žádosti o informace a doufat, že bude sjednána. Proti způsobu vyřízení podnětu k vyšetření trestného činu je možné se bránit. To, oč žalobce žádá, je *de facto* interpretace soudních rozhodnutí. Žalobce evidentně má k dispozici samotná rozhodnutí výše zmíněných spisových značek a žádá jejich interpretaci. Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, čj. 10 As 117/2014 - 64, že „právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat dovysvětlení toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny.“

Shodně též další judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 29. 4. 2020, čj. 1 As 460/2019 - 30 a ze dne 16. 6. 2021, čj. 10 As 361/2019 - 29), podle které se názorem ve smyslu uvedené výjimky myslí také právní výklad nebo interpretace listin, ve kterých je informace zachycena.

12. Není možné požadovat po povinném orgánu, aby k žádosti o informace odůvodňoval své rozhodnutí. Tím spíše po něm nelze požadovat, jak to nyní činí žalobce, aby odůvodňoval a interpretoval rozhodnutí soudů. Povinný subjekt není oprávněn vykládat rozhodnutí soudů a žalobcova žádost evidentně směřuje na jeho názor. Taková žádost však spadá pod výjimku z poskytování informací dle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a postup žalovaného byl správný.
13. Žalobce uvádí, že brněnské krajské státní zastupitelství v jiných písemnostech tvrdilo, že s jeho podněty se soudy vypořádaly. Informací tak povinný subjekt očividně disponoval a nejde o vytvoření nové informace. Tato argumentace je druhotná, jelikož požadovaná informace je žádost o názor povinného subjektu – i výběr určitých pasáží z rozhodnutí soudů, jež mají podporovat tezi o vyrovnaní se zločiny proti lidskosti, by byl jen názorem. Zákon o svobodném přístupu k informacím nemá vytvářet fórum pro diskuzi mezi žadatelem a povinným subjektem o tom, co povinný subjekt v minulosti prohlásil, ani není nástrojem revize předchozích chybných postupů – k tomu slouží stížnosti a podobné nástroje. Úkolem zákona o svobodném přístupu k informacím je pouze zajistit, aby veřejná správa vydala fakta, jež má ve svém držení. Informace v tomto smyslu žalobce od krajského státního zastupitelství nežádal.
14. Ačkoliv žalobce při jednání upřesnil, že druhou požadovanou informaci v žalobě zmínil pouze jako „povzdech“ a žaloba vůči postupu žalovaného v tomto bodě nesměřovala, soud pro pořádek uvádí, že druhou požadovanou informaci žalobce formuloval tak, že po povinném subjektu požaduje sdělení, kdy a komu Ministerstvo zdravotnictví vydalo povolení k výrobě léčiv z konopí, aby se daná fyzická či právnická osoba nedopouštěla porušení § 283 trestního zákoníku. Povinný subjekt v této části žalobcovu žádost odložil podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím.
15. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinné subjekty povinny poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Ačkoliv je třeba takto vymezenou povinnost vnímat široce (veškeré aspekty činnosti povinných subjektů), nelze ji jistě vnímat tak, že je povinný subjekt povinen poskytovat informace o činnosti jiného orgánu. Žalobcem požadovaná informace souvisí s povolovací činností Ministerstva zdravotnictví podle § 8 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách. Povinný subjekt v rámci tohoto procesu nijak nefiguruje.
16. Žalobce uvádí, že povinný subjekt ví o jeho snaze získat uvedené povolení Ministerstva zdravotnictví a též o tom, že tento orgán povolení nikdy nikomu nevydal. I pokud by tomu tak bylo, vůbec to neznamena, že požadované informace spadají do sféry povinného subjektu a ten je povinen žalobci vyhovět. Z žalobcových tvrzení vyplývá, že se pravděpodobně po Ministerstvu zdravotnictví domáhal této informace, avšak ministerstvo ji neposkytlo. Tento stav však nelze napravit tím, že žalobce bude poskytnutí této informace požadovat po jiných subjektech.
17. Soud na závěr shrnuje, že přezkoumávané rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí povinného subjektu shledal soud zákonnými. Žádosti žalobce na poskytnutí informací nebylo možné z výše uvedených důvodů vyhovět. Je nutno také podotknout, že žalobce

ve své žalobě příliš se zákonnými překážkami poskytnutí informací nepolemizoval. Žalobce spíše rekapituloval svůj boj s orgány veřejné moci, což však nemůže odůvodnit poskytnutí informací v rozporu se zákonem. Proto také soud nereagoval na každou dílčí žalobní námitku.

18. Žalobce doložil velké množství důkazů, které však nesouvisí přímo s projednávanou věcí – totiž otázkou, zda měl žalobce nárok na poskytnutí požadovaných informací a zda bylo možné mu tyto informace poskytnout. Značná část označených důkazů se týká dlouhodobého boje žalobce za uznání léčby konopím a boje s orgány veřejné moci týkající se jeho odsouzení – (i) čestné prohlášení poslankyně Z. M. Z. pro asociaci Cannabis is The cure, (ii) stížnost Evropské komisi, (iii) předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, (iv) žádost družstva Konopí je lék, směřovaná Vládě ČR, (v) podnět policejnímu prezidentovi k šetření nesprávně kriminalizované činnosti žalobce a zajištění policejní ochrany žalobci, (vi) interpelace ministryně spravedlnosti, (vii) osvědčení o odborné erudici žalobce a zpráva Národní centrály proti organizovanému zločinu o nestihání žalobce. Všechny uvedené listiny potvrzují maximálně to, že žalobce dlouhodobě vede spor s různými orgány (policie, soudy, ministerstva) o své odsouzení, se kterým nesouhlasí. Nemohou však zpochybnit zákonem stanovené důvody pro neposkytnutí požadovaných informací. Stejně tak příloha pod č. 13, která obsahuje 4 listiny – vyrozumění o výsledku vykonaného dohledu Krajským státním zastupitelstvím v Brně, vyrozumění Národní centrály proti organizovanému zločinu a vyrozumění Krajského státního zastupitelství v Brně o podnětu k podání návrhu na zahájení kárného řízení. Žalobce tuto přílohu označuje jako stěžejní, s čímž však soud nemůže souhlasit. Opět jde o důkazy, které mají zpochybňovat způsob, jak se žalobcovými podněty zachází ten který orgán. Krajský soud výše řekl, že žádost o informace není další oprávněným prostředkem proti určitému postupu orgánů veřejné moci. Navržené důkazy jsou proto nadbytečné. Důkazy pod body č. 14 a 15 chtěl žalobce urychlit projednání této žaloby a nevztahují se k věcnému posouzení.
19. Další důkazy navrhoval žalobce v podání ze dne 16. 11. 2020, kde kromě důkazů svědčících (dle žalobce) o nutnosti žalobu přednostně projednat (a tedy nesouvisejících s meritem věci), navrhoval též jako důkaz vyjádření odborné společnosti Konopí je lék, o. s., k trestnímu řízení před Okresním soudem v Prostějově. Opět jde o snahu zpochybnit trestní odsouzení žalobce, nikoliv důkaz jakkoliv relevantní k neposkytnutí informací.
20. Žalobce také v podání ze dne 28. 3. 2021 navrhoval tyto důkazy: (i) usnesení Vrchního soudu v Olomouci čj. 6 To 88/2020 - 2630, (ii) sumarizace důkazů ve spise a procesní návrhy v řízení sp. zn. 14 T 108/2020, (iii) usnesení Krajského soudu v Brně čj. 8 To 356/2020 - 2657, vč. dalších příloh (iv) rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. Zin 223/2020 vč. repliky žalobcova advokáta. Nutno opět říci, že důkazy pod body (i) až (iii) se týkají trestních kauz žalobce a jeho snaze docílit vyloučení konkrétního soudce/senátu z projednávání jeho věci. Nijak nesouvisí s nyní projednávanou věcí. Pokud jde o důkaz pod bodem (iv), je nadbytečný z hlediska projednávání žaloby – jak má rozhodnutí jiného povinného subjektu o jiných informacích pomoci žalobci v této věci? Opět jde o důkaz, kterým chce žalobce spíše zpochybnit postup jiného orgánu, než o důkazní návrh relevantní pro posouzení této věci.
21. Žalobce konečně také v podání ze dne 12. 7. 2021 navrhl provedení důkazů, konkrétně, aby si krajský soud vyžádal spis vedený u Okresního státního zastupitelství ve Vyškově pod sp. zn. SIN 4/2021, dále rozhodnutí Vrchního státního zástupce v Olomouci sp. zn.

SIN 203/2021 a vyrozumění Vrchního státního zastupitelství v Olomouci sp. zn. 2 VZT 64/2021. Tyto důkazní návrhy odůvodnil žalobce tím, že prokazují „korupci“ a „kartel“ justice. Jak krajský soud mnohokrát v této žalobě uvedl, jde o důkazy prokazující nesouhlas žalobce s procesním postupem jistých subjektů. Nijak ovšem nepodporují argumentaci žalobce o tom, že by mu měly být požadované informace povinným subjektem poskytnuty a proto jsou nadbytečné.

22. Žalobce krátce před jednáním zaslal soudu podání ze dne 17. 4. 2022 a předložil další důkazy, které však nejsou relevantní. Důkazy označené č. 1 až 4 se týkají trestních věcí žalobce, jde o dvě usnesení Okresního soudu v Prostějově ohledně nevykonání trestu, odůvodnění odvolání v trestní věci a podání Nejvyššímu státnímu zastupitelství. Nijak nesouvisí s posouzením požadovaných informací a určením správného povinného subjektu. Stejně tak důkazy označené č. 5 a 6, novinový článek (vč. podání Ústavnímu soudu a dalších příloh) a vyrozumění Ministerstva vnitra, které taktéž nejsou podstatné pro tuto věc. Žalobce se snaží prokázat nezákonnost, kterou na něm spáchaly orgány státu (soudy, státní zastupitelství) v souvislosti s jeho trestním stíháním. Účelem tohoto řízení však bylo pouze určit, zda lze žalobcem požadované informace poskytnout a zda je má poskytnout žalobcem označený povinný subjekt.

VI. Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 4. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu